ringe hoeveelheid pezen, vet en bindweefsel bevatten.

4. Behoudens uitdrukkelijke bepalingen in die zin is het misplaatst, de posten van het gemeenschappelijk douanetarief met betrekking tot een en hetzelfde produkt verschillend uit te leggen naar gelang het gaat om de tariefering met het oog op de heffing van douanerechten, de toepassing van het stelsel van de gemeenschappelijke marktordening of dat van de monetaire compenserende bedragen.

In zaak 158/78,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Finanzgericht Münster, in het aldaar aanhangig geding tussen

P. BIEGI HANDELSAGENTUR GMBH, te Frankfurt/Main,

en

HAUPTZOLLAMT BOCHUM,

om een prejudiciële beslissing over de geldigheid en het toepassingsgebied ratione temporis van verordening (EEG) nr. 1669/77 van de Commissie van 25 juli 1977 betreffende de indeling van goederen onder post 02.02 B I van het gemeenschappelijk douanetarief, alsmede over de uitlegging van bepaalde posten van het gemeenschappelijk douanetarief,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, kamerpresident, A. M. Donner en G. Bosco, rechters,

advocaat-generaal: H. Mayras
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de krachtens artikel 20 van 's Hof Statuut-EEG ingediende schriftelijke opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

1. De onderhavige procedure heeft betrekking op de vraag of bepaald vlees van pluimvee moet worden getarifeerd als „delen van pluimvee (andere dan slachtafvallen), uitgebeend" of als „slachtafvallen".

P. Biegi Handelsagentur GmbH te Frankfurt/Main (hierna genoemd: Biegi) verzocht op 2 maart, 4 maart en 13 april 1977 het Zollamt Gelsenkirchen om inklaring in de Bondsrepubliek Duitsland van drie partijen bevroren kalkoenvlees, die zij uit de Verenigde Staten in de Bondsrepubliek Duitsland had ingevoerd. De importeur gaf de waren aan als „slachtafvallen" van pluimvee van post 02.02 C van het gemeenschappelijk douanetarief (GDT).

Het douanekantoor tarifeerde de waren aanvankelijk overeenkomstig de aangifte en vorderde een bedrag van DM 3 276,90 aan heffingen en monetaire compenserende bedragen. Na bemonstering deelde het ze echter als „delen van pluimvee (andere dan slachtafvallen), uitgebeend" in onder post 02.02 B I en vorderde bij bericht van wijziging van 16 mei 1977 een aanvullend bedrag van DM 22 457,70 aan invoerrechten.

Deze indeling is in overeenstemming met verordening (EEG) nr. 1669/77 van de Commissie van 25 juli 1977 betreffende de indeling van goederen onder post 02.02 B I van het gemeenschappelijk douanetarief (PB L 186 van 1977, blz. 23), in werking getreden op 16 augustus 1977, dat wil zeggen na de litigieuze invoer en het bericht van wijziging van de tarifering.

Artikel 1 van deze verordening luidt:

„Bevroren, rauw vlees van pluimvee, met name van kalkoenen, dat door het afschrapen van het karkas, nadat de betere stukken vlees er zijn afgehaald, of op andere wijze (bij voorbeeld bij het uitsnijden van grotere stukken vlees) wordt verkregen en dat uit stukjes vlees van onregelmatige vorm met een gewicht van ongeveer 5 tot 40 g bestaat waaraan gedeeltelijk nog stukjes bindweefsel, zenuwvezels en vet zitten, wordt in het gemeenschappelijk douanetarief ingedeeld onder post:

02.02 Dood pluimvee, alsmede de daarvan afkomstige eetbare slachtafvallen (met uitzondering van levers), vers, gekoeld of bevroren:

B. Delen van pluimvee (andere dan slachtafvallen):

I. uitgebeend".

2. Nadat Biegi bij het Hauptzollamt Bochum tevergeefs bezwaar had gemaakt tegen het bericht van wijziging, stelde zij beroep in bij het Finanzgericht Münster,

dat op 27 april 1978 besloot de procedure te schorsen en het Hof van Justitie de navolgende prejudiciële vragen voor te leggen:

„1. Is verordening (EEG) nr. 1669/77 van de Commissie van 25 juli 1977 betreffende de indeling van goederen onder post 02.02 B I van het gemeenschappelijk douanetarief (PB L 186 van 1977, blz. 23), ongeldig omdat zij de posten 02.02 B I en 02.02 C niet verduidelijkt, doch wijzigt en daardoor de machtiging van verordening (EEG) nr. 97/69 van de Raad van 16 januari 1969 betreffende de maatregelen die moeten worden getroffen voor de uniforme toepassing van de nomenclatuur van het gemeenschappelijk douanetarief (PB L 14 van 1969, blz. 1), te buiten gaat?

2. Zo neen, heeft verordening (EEG) nr. 1669/77 dan terugwerkende kracht in die zin, dat de rechterlijke en overheidsinstanties der Lid-Staten haar ook moeten toepassen op importen die vóór haar inwerkingtreding hebben plaatsgehad?

3. Indien vraag 1 bevestigend of vraag 2 ontkennend wordt beantwoord:

Volgens welke criteria dienden dan de tariefposten 02.02 B I — delen van pluimvee (andere dan slachtafvallen), uitgebeend — en 02.02 C — slachtafvallen — vóór de inwerkingtreding van verordening (EEG) nr. 1669/77 tegenover elkaar te worden afgebakend? Waren vorm, grootte, gewicht, kwaliteit, produktiewijze, gebruiksdoel en/of handelswaarde van de waar beslissend?

In concreto:

vielen onregelmatig gevormde stukken kalkoenvlees, zonder been, met een gewicht van ongeveer 20 gram, soms ook tot 60 gram, die voor 10 tot 15 % uit vet, vel en bindweefsel en voor de rest uit spieren met enkele aders en klieren bestaan, en worden verkregen door het afschrapen van het karkas, nadat de betere stukken vlees er zijn afgehaald, die slechts geschikt zijn voor de vervaardiging van worst- en pasteiprodukten onder toevoeging van andere vleessoorten en waarvan de marktprijs in de eerste helft van het jaar 1977 DM 4,40 tot 4,80 per kg bedroeg, in het tijdvak van 2 maart tot 13 april 1977 onder post 02.02 B I of onder post 02.02 C van het gemeenschappelijk douanetarief?

4. Hoe dienen de vragen 1 tot en met 3 te worden beantwoord, wanneer het gaat om de tarifering met het oog op de toepassing van heffingen en monetaire compenserende bedragen?"

3. De verwijzingsbeschikking is op 26 juli 1978 ter griffie van het Hof ingekomen.

Krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door Biegi, ten deze vertegenwoordigd door de advocaten D. Ehle en H. Kerst, en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur P. Kalbe.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, overeenkomstig artikel 95 van het

Reglement voor de procesvoering besloten de zaak naar de Eerste Kamer te verwijzen en zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Schriftelijke opmerkingen, ingediend krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG

1. Biegi geeft eerst een overzicht van de feitelijke en rechtssituatie die aan het hoofdgeding ten grondslag ligt. Zij merkt daartoe met name op dat de door haar verlangde indeling onder post 02.02 C is gebaseerd op:

— de rechtspraak van het Bundesfinanzhof, dat na de inwerkingtreding van het GDT heeft bevestigd dat bij produkten als de onderhavige sprake is van slachtafvallen: het vlees, door verzoekster aangeduid als „beenschraapsel" („Knochenputz") is immers eerst van het karkas verwijderd en van pezen ontdaan *na het uitbenen van de kalkoenen,* dus na het verwijderen van de betere stukken vlees. De aldus verkregen stukjes vlees, die gedeeltelijk *van minder goede kwaliteit* zijn, kunnen niet hoger worden aangeslagen dan als vleesresten en ingewanden . . .;

— de praktijk van de Duitse overheid, onder meer toegepast door de Oberfinanzdirektion München, die met verwijzing naar een besluit van 1 maart 1968 onder meer van mening was dat van kalkoenkarkassen afgeschraapt vlees („turkey-chips") destijds onder post 02.02 C moesten worden ingedeeld.

De litigieuze produkten zijn juist stukjes vlees die wegens hun geringe omvang en onregelmatige vorm en door de aanwezigheid van pezen, vel, stukjes kraakbeen, vetranden etcetera, enkel als slachtafvallen kunnen worden gebruikt. Het is hoofdzakelijk spiervlees met een geringe hoeveelheid aders en klieren. Het is dus vlees van mindere kwaliteit zonder echte structuur en ongeschikt voor de verkoop (onverdeeld in bakjes of in andere kleine verpakking) aan de consument. Het is alleen geschikt voor verwerking (vervaardiging van worst- en pasteiprodukten).

Biegi verstrekt vervolgens nadere gegevens over de totstandkoming van de marktprijs van „chips", waarin het aandeel van de loonkosten — anders dan bij uitgebeende delen van pluimvee — aanzienlijk groter is dan de waarde van het produkt, en constateert dat het Hauptzollamt Bochum, door de litigieuze produkten als „uitgebeende delen van pluimvee" in te delen, zich niet heeft gehouden aan het grondbeginsel van het GDT, dat bij de tarifering van goederen niet enkel moet worden gezien naar de samenstelling (stof), doch ook naar de bestemming (doel).

De Duitse „Handelsklassenverordnung" (betreffende de indeling van produkten in categorieën) geeft echter duidelijk aan wat onder „delen van pluimvee" moet worden verstaan: onderdij, bovendij, hele poot, borst en vleugel. Voor zover deze geen botten meer bevatten, zijn het dus „uitgebeende delen van pluimvee". Karkassen of skeletten daarentegen worden in de regeling niet als delen van pluimvee genoemd, zodat deze produkten — ook uitgebeend — niet tot delen van pluimvee behoren.

Ten slotte wijst Biegi erop dat de uitdrukking „uitgebeend vlees van pluimvee" juist aanduidt dat het „been" uit het vlees is verwijderd, terwijl „chips" juist omgekeerd worden verkregen, namelijk door het resterende vlees van het karkas te verwijderen: het gaat hier dus eerder om „ontvlezen" dan om „uitbenen".

Met betrekking tot de gestelde vragen merkt Biegi met name op:

a) De eerste vraag

— Verordening nr. 1669/77 van de Commissie is gebaseerd op 's Raads verordening nr. 97/69, die volgens de considerans van wijzigingsverordening nr. 280/77 van de Raad (PB L 40 van 1977, blz. 1) haar rechtsgrondslag onder meer vindt in artikel 28 EEG-Verdrag. Volgens dit artikel beslist de Raad over alle autonome wijzigingen of schorsingen van de rechten van het GDT, terwijl de Commissie dienaangaande slechts gerechtigd is voorstellen te doen. Bij haar optreden in het kader van verordening nr. 97/69 is de Commissie gebonden aan de beginselen van artikel 29 EEG-Verdrag, dat in de eerste plaats bepaalt dat de Commissie zich moet laten leiden door de noodzaak het handelsverkeer tussen de Lid-Staten en derde landen te bevorderen. Zij mag geen misbruik maken van haar bevoegdheid om toelichtingen te geven, door langs de omweg van het GDT handelspolitieke besluiten te nemen in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en de gemeenschappelijke marktordeningen.

— Krachtens verordening nr. 97/69 kunnen de Commissie en het — bij artikel 1 ingestelde — Comité Nomenclatuur van het gemeenschappelijk douanetarief, dat belast is met het onderzoek van alle vraagstukken betreffende de nomenclatuur van het GDT, enkel bepalingen vaststellen die noodzakelijk zijn „voor de toepassing" van deze nomenclatuur. Volgens de considerans van de verordening kunnen deze bepalingen geen ander doel hebben dan de inhoud van de posten en postonderverdelingen van het gemeenschappelijk douanetarief nader aan te geven, zonder evenwel de tekst daarvan te wijzigen. De Commissie heeft dan ook slechts een beperkte speelruimte wanneer zij de strekking van een postonderverdeling toelicht. 's Hofs arrest van 11 november 1975 in zaak 37/75 (Jurispr. 1975, blz. 1339) staat niet in de weg aan deze zienswijze. Dit arrest heeft slechts betrekking op indelingen waarbij vraagstukken van bijzonder technische aard moeten worden opgelost en waarvoor de Commissie een ruimere beoordelingsvrijheid is gelaten. Dit geldt echter niet voor de vraag of post 02.02 *rechtens toepasselijk* is op produkten als hier in geding. Deze vraag levert geen technische moeilijkheden op, doch moet worden opgelost door uitlegging van het woord „slachtafvallen". Ten deze beschikt de Commissie niet over beoordelingsvrijheid.

— Daarentegen wekt de considerans van verordening nr. 1669/77 de indruk dat de Commissie aanspraak maakt op het recht, naar believen te bepalen welke produkten onder een der beide hierbedoelde postonderverdelingen — delen van pluimvee (B) of slachtafvallen (C) — moeten worden ingedeeld. Zij neemt zelfs niet de moeite het woord „slachtafvallen" nader te omschrijven, om aan de hand van de omschrijving te kunnen vaststellen of van het karkas afgeschraapt vlees onder deze postonderverdeling valt. Reeds dit is een ernstig vormgebrek van verordening nr. 1669/77. Blijkens de considerans van deze verordening heeft de Commissie het beenschraapsel van post 02.02 B II c overgebracht naar post 02.02 B, om het vervolgens in te delen on-

der post 02.02 B I. Dit is echter geen toelichting op post 02.02 C en 02.02 B I, doch een herindeling, die buiten de in artikel 3 van verordening nr. 97/69 gegeven machtiging valt.

— In de voorlaatste overweging van verordening nr. 1669/77 zijn bovendien twee onjuistheden geslopen. Enerzijds is zeker niet „ontbewistbaar", zoals de Commissie beweert, dat de „stukjes vlees die bij het uitsnijden van grotere delen ontstaan", moeten worden ingedeeld onder post 02.02 B I. Deze post omvat uitgebeend vlees van pluimvee, bij voorbeeld borsten of dijen van kalkoenen, dus vlees van pluimvee dat zijn structuur behoudt. Anderzijds bestaat tussen stukken afkomstig van „edel vlees", en stukken die zijn verkregen door het afschrapen van het karkas of die pezen, vet en bindweefsel bevatten, een aanzienlijk verschil in kwaliteit en gebruiksmogelijkheden. Dit verschil kan voor de tariefindeling niet worden „overbrugd" door een toelichting van de Commissie, met name niet wanneer de Commissie op basis van de toelichting slachtafvallen plotseling indeelt onder een tariefpost waarvoor een ongeveer 700 % hogere heffing verschuldigd is, hetgeen leidt tot onaanvaardbare verliezen bij reeds verrichte importen en tot een invoerstop voor de toekomst.

Zelfs wanneer de Commissie over een ruime beoordelingsbevoegdheid zou beschikken, kan redelijkerwijs toch niet worden aangenomen dat de Raad de Commissie bij verordening nr. 97/69 zo ruime bevoegdheden heeft willen toekennen.

— Om deze redenen moet op de eerste vraag worden geantwoord, dat verordening nr. 1669/77 ongeldig is wegens strijd met verordening nr. 97/69.

b) De tweede vraag

— Zou verordening nr. 1669/77 daarentegen wel rechtsgeldig zijn, dan kan er toch geen terugwerkende kracht aan worden toegekend zonder dat zich daardoor — althans in een aantal Lid-Staten — ernstige bezwaren zouden voordoen in verband met door een afwijkende tarifering verkregen rechtsposities.

's Hofs rechtspraak, die de terugwerkende kracht van verordeningen door de Commissie krachtens aan verordening nr. 97/69 ontleende bevoegdheden vastgesteld, verwerpt, laat zich leiden door het streven, de beginselen van *rechtszekerheid* en *bescherming van het opgewekt vertrouwen* van de handelaren te waarborgen, en door de noodzaak in de toekomst een *uniforme tarifering binnen de Gemeenschap* te verzekeren.

De twee genoemde beginselen zouden echter grotelijks worden miskend indien de door de Commissie in het kader van verordening nr. 97/69 vastgestelde verordeningen ter toelichting van de douanetarieven, ook terugwerkende kracht zouden hebben ten aanzien van verkregen rechtsposities. Dit zou op nationaal en communautair vlak niet enkel tot juridische, maar ook tot politieke moeilijkheden leiden.

— In casu is terugwerkende kracht temeer ontoelaatbaar, omdat artikel 2 van verordening nr. 1669/77 bepaalt dat zij in werking treedt op de 21e dag volgende op die van haar bekendmaking. Dusdoende voert de verordening — althans indirect — een *overgangsregeling* in, die de mogelijkheid biedt lopende

contracten na te komen en vooral om waren in te klaren die per schip onder weg zijn. Genoemd artikel 2 is dus het beste bewijs dat de verordening constitutief van aard is. Daaruit blijkt namelijk dat de Commissie gedurende de overgangsperiode uitdrukkelijk heeft afgezien van uniforme toepassing van artikel 1 in de Gemeenschap.

— Op de tweede vraag moet daarom worden geantwoord, dat verordening nr. 1669/77 pas op de 21e dag volgende op die van haar bekendmaking in werking is getreden en dat de rechterlijke en bestuursinstanties van de Lid-Staten haar niet op voordien verrichte importen behoeven toe te passen.

c) Vraag 3

— Een eerste criterium voor het onderscheid tussen de tariefposten is te vinden in de omschrijving van de waren: blijkens de tekst hiervan vallen onder post 02.02 B „delen van pluimvee (andere dan slachtafvallen)", die „uitgebeend" (I) of „niet uitgebeend" (II) kunnen zijn. Ten aanzien van deze laatste blijkt uit de opsomming sub a-e dat de daaronder vallende produkten objectief bepaalbare en nauwkeurig bepaalde delen van pluimvee zijn, waarvan het vlees de oorspronkelijke structuur nog heeft behouden. Doorslaggevend hierbij is de *kwaliteit* als objectief kenmerk van het produkt, die bepaald wordt door de wijze waarop het produkt wordt verkregen, en door de vorm, de omvang en het gewicht ervan. Dat wat niet als een bijzonder deel van pluimvee kan worden beschouwd en toch eetbaar is, moet dus als slachtafvallen in de zin van post 02.02 C worden ingedeeld. Hierbij gaat het niet om vlees dat zijn oorspronkelijke structuur heeft behouden, maar om stukjes van verschillende herkomst en minder goede kwaliteit.

— Een ander criterium voor het onderscheid is de wijze waarop de waar wordt *verkregen*. In dit opzicht kunnen „slachtafvallen" duidelijk worden onderscheiden van „delen van pluimvee", daar van afval eerst dan sprake is nadat de meer waardevolle „delen" al afgesneden zijn.

— Ten slotte kan ook onderscheid tussen beide posten worden gemaakt naar het *gebruiksdoel* van het produkt. Terwijl delen van pluimvee terstond eetbaar zijn, wordt slachtafval alleen voor verwerking gebruikt en kan het niet via de detailhandel aan de eindverbruiker worden verkocht.

— De handelswaarde van het produkt biedt geen bruikbaar criterium voor het onderscheid. De handelswaarde wordt immers bepaald door vraag en aanbod, die allesbehalve objectieve criteria vormen.

— Gezien het voorgaande moeten stukjes kalkoenvlees als bedoeld in de verwijzingsbeschikking, mitsdien worden ingedeeld onder post 02.02 C (slachtafvallen). Uiteindelijk is het echter de taak van de nationale rechter uitspraak over deze indeling te doen, aan de hand van door het Hof van Justitie aangegeven criteria.

d) De vierde vraag

— Uit 's Hofs rechtspraak kan niet worden afgeleid dat verschillende maatstaven gelden naar gelang de tarifering dient voor de toepassing van douanerechten dan wel van door de gemeenschappelijke marktordening voorziene heffingen.

Uit artikel 11 van verordening nr. 2777/75 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector slachtpluimvee, blijkt duidelijk dat ook voor de tarifering van produkten die onder deze ordening vallen, in de eerste plaats het GDT bepalend is, zowel met het oog op de toepassing en berekening van de heffing als van de monetaire compenserende bedragen. Volgens de rechtspraak van het Hof mag bij de uitlegging van een tariefpost ten opzichte van een andere tariefpost niet uitsluitend rekening worden gehouden met het zuiver douanerechtelijke aspect; in twijfelgevallen moet ook worden gelet op de functie van het douanetarief in verband met de eisen van de gemeenschappelijke marktordening.

— Met betrekking tot de gemeenschappelijke marktordening kunnen aan verordening nr. 1669/77 zelf geen criteria worden ontleend. De bij verordening nr. 2777/75 ingevoerde heffingen hebben een tweeledig doel; zij dienen namelijk zowel om rekening te houden met de invloed op de voederkosten van het verschil tussen de communautaire en de wereldprijs van voedergranen als met de noodzaak de verwerkende industrie in de Gemeenschap te beschermen.

Met deze beide doeleinden wordt voldoende rekening gehouden doordat op slachtafvallen de laagste heffing wordt toegepast, zoals ook geldt voor bij voorbeeld ruggen, halzen, staarten en vleugelspitsen. Aldus is voldoende rekening gehouden met de behoefte aan „bescherming van de gemeenschappelijke pluimveemarkt". Zouden de hierbedoelde slachtafvallen worden ingedeeld onder post 02.02 B I, waarvoor de hoogste heffing geldt, met als gevolg dat de invoer van slachtafvallen die in beginsel slechts een geringe handelswaarde hebben, zou worden stopgezet, dan zou dit misbruik opleveren en in strijd zijn met de doelstellingen van artikel 39, 110 en 29 EEG-Verdrag.

Verordening nr. 2777/75 machtigt de Commissie hoogstens, over slachtafvallen een hogere (artikel 5) heffing te innen, uitgaande van de gemiddelde verhouding tussen de handelswaarde der betrokken produkten; gedurende het betrokken tijdvak echter was blijkbaar niet voldaan aan de daartoe te stellen voorwaarden.

— Om bovenstaande redenen dient op de vierde vraag te worden geantwoord, dat bij de uitlegging van een tariefpost ten opzichte van een andere tariefpost behalve met het doel van die post ook rekening mag worden gehouden met de vereisten van de gemeenschappelijke marktordening. De tarifering mag niet worden misbruikt om met voorbijgaan aan de bepalingen van de gemeenschappelijke marktordening de import van bepaalde goederen te verhinderen.

2. De *Commissie* deelt in haar opmerkingen de gestelde vragen in twee groepen in.

a) Het toepassingsgebied ratione temporis van verordening nr. 1669/77

— Volgens de Commissie blijkt het constitutieve karakter van deze verordening uit het feit dat bij de inwerkingtreding ervan de nationale instanties hun bevoegdheid verloren om de nomenclatuur autonoom uit te leggen door toepassing op het bijzondere geval, en zij wettelijk verplicht werden zich aan het voorgeschreven resultaat te houden.

— Daar de tarifering steeds volgens de op het tijdstip van invoer geldende bepalingen geschiedt, heeft het Hof overigens uitgesloten dat een verordening als de onderhavige ook rechtskracht zou hebben voor de indeling van goederen die vóór de inwerkingtreding ervan zijn inge-

voerd. Het Finanzgericht Münster is daarom niet wettelijk verplicht, in het hoofdgeding deze verordening toe te passen.

— Al moet het Finanzgericht bij de indeling van de litigieuze produkten uitgaan van de geldende methoden en algemene beginselen voor de toepassing van het GDT, dit neemt niet weg dat verordening nr. 1669/77 inhoudelijk een officieel commentaar is van de instelling die de betrokken tariefposten heeft ingesteld en geformuleerd. Dus ook zonder verbindend te zijn, blijft de verordening een waardevol hulpmiddel voor een juiste uitlegging van het douanetarief, zodat het Finanzgericht daaraan evenmin voorbij kan gaan als aan de andere officiële toelichtingen, en ze niet buiten de beoordeling kan houden met het argument dat zij geen terugwerkende kracht heeft. De vraag of in deze verordening het douanetarief juist is uitgelegd, staat volstrekt los van de vraag of zij terugwerkende kracht heeft.

— Uit de vaststelling van verordening nr. 1669/77 kan ook niet worden afgeleid dat alle vroeger ingevoerde kalkoen-„chips" per se en automatisch niet als „delen van pluimvee", maar als „slachtafvallen" moeten worden getarifeerd. De krachtens verordening nr. 97/69 gegeven voorschriften, zoals verordening nr. 1669/77, konden noch wilden wijziging brengen in de draagwijdte van de bestaande tariefteksten. Zij beperkten zich tot een toelichting op de desbetreffende posten, door vaste en bindende criteria op te stellen voor de juiste indeling van de betrokken produkten.

— De voor de inwerkingtreding van de verordening bepaalde termijn van 21 dagen ten slotte is vastgesteld om de Lid-Staten gelegenheid te geven al hun douanediensten op de hoogte te stellen. Overwegingen van economische, handelspolitieke of commerciële aard hebben daarbij geen rol gespeeld, zulks temeer nu de douane-autoriteiten al lang te werk gingen op de wijze die verordening nr. 1669/77 voorschrijft.

b) De tarifering van kalkoen-„chips"

De Commissie wijst er vooreerst op dat de tarifering van kalkoen-„chips" in het kader van de heffingregeling van de gemeenschappelijke marktordening voor vlees van pluimvee altijd al aanleiding tot moeilijkheden heeft gegeven.

Daar de invoerheffing voor slachtafval lager is dan voor delen van pluimvee, is het dikwijls voordeliger vlees van pluimvee aan te geven als „slachtafvallen", vooral omdat het tot dusver nog niet gelukt is een wettelijke definitie van de begrippen „vlees" en „slachtafvallen" op te stellen.

De desbetreffende toelichtingen beperkten zich tot een geenszins uitputtende opsomming van bepaalde typische slachtafvallen, die veeleer als voorbeelden werden genoemd. Hieraan valt echter geen definitief antwoord te ontlenen op de vraag, hoe vleesresten die, na verwijdering van de waardevolle delen, van het karkas worden geschraapt, moeten worden getarifeerd.

Door het arrest van het Bundesfinanzhof van 1967, waarin werd uitgemaakt dat het na het uitbenen overblijvende karkas en de daarop achtergebleven resten vlees, bindweefsel, vet en pezen „afval" waren,

en dat bij gevolg „beenschraapsel", dat nog door afschrapen kan worden verkregen, als „slachtafvallen" in de zin van het douanetarief moest worden beschouwd, zijn ongelukkigerwijs de moeilijkheden, die verordening nr. 1669/77 thans wil oplossen, nog toegenomen.

Vervolgens wijst de Commissie erop, dat verordening nr. 1669/77 het resultaat is van jarenlange werkzaamheid van het bij de Commissie ingestelde Comité Nomenclatuur van het gemeenschappelijk douanetarief. Daarbij had het Comité vastgesteld dat verscheidene systematische aanknopingspunten voor de tarifering onbruikbaar waren. In de eerste plaats maakt de tekst van het tarief onderscheid tussen delen en slachtafvallen van pluimvee naar gelang van de objectieve aard van de produkten op het tijdstip van invoer, doch niet naar gelang van de wijze waarop deze door uitbenen, losmaken of afschrapen zijn verkregen. Anderzijds bleek het ook weinig aanvaardbaar om als „delen van pluimvee" te beschouwen hetgeen onder die benaming in de Gemeenschap in de handel wordt gebracht, en als „slachtafvallen" hetgeen verder bij de slacht overblijft. De gewoonten van de consumenten, de beoordeling van de waarde, het gebruik en de verkoopwijze van de verschillende delen van pluimvee liepen in de negen Lid-Staten van de Gemeenschap te veel uiteen om als criteria voor een eenvormige interpretatie van het douanetarief te kunnen dienen.

Wat de systematiek betreft, speelde voorts een rol dat de tekst van post 02.02 B bepaalde delen van pluimvee niet als slachtafvallen vermeldt, doch als afzonderlijke delen, bij voorbeeld vleugelspitsen en staarten, die objectief zeer wel als slachtafvallen kunnen worden beschouwd.

Ten slotte biedt ook de handelswaarde van het produkt geen bevredigende tariferingsmaatstaf, want een bepaald produkt kan in de verschillende gebieden van de Gemeenschap verschillend worden gewaardeerd, hetgeen tot prijsverschillen leidt.

Na aldus de vraagstelling te hebben afgebakend, vermeldt de Commissie vervolgens de overwegingen waarop de in verordening nr. 1669/77 gekozen oplossing is gebaseerd.

— In de eerste plaats kan uit de bewoordingen en de structuur van post 02.02 worden afgeleid dat bij de onderscheiding tussen „delen van pluimvee" en „slachtafvallen" moet worden uitgegaan van de objectieve kenmerken en het uiterlijke aspect van de waren op het tijdstip van invoer. De tekst van het douanetarief kent geen verschillende indeling van dezelfde waar naar gelang van de produktiewijze of het gebruiksdoel.

— Voorts kan de term „delen van pluimvee, uitgebeend" worden gelijkgesteld met de term „vlees" in post 02.01 („vlees en eetbare slachtafvallen"), zoals ook in de desbetreffende toelichtingen is geschied.

Spiervlees van kalkoenen, dat van het karkas is verwijderd, onverschillig of dit door losmaken, uitbenen of afschrapen is gebeurd, behoort dus stellig tot „delen van pluimvee, uitgebeend" in de zin van post 02.02 B I. In de toelichtingen op de IDR-nomenclatuur wordt voorts opgemerkt dat de kwaliteit van „vlees" (dat wil zeggen van delen van pluimvee) in de zin van het douanetarief niet afhangt van de grootte van de aangeboden stukken, immers ook gehakt vlees is vlees. Ook de vraag van welk lichaamsdeel het vlees afkomstig is, is irrelevant, voor zover dit

deel zelf niet als slachtafval wordt beschouwd. Naar mate de stukken kleiner zijn, is het moeilijker te zeggen van welk deel van het dier het vlees afkomstig is.

— Voor de definitie van slachtafvallen kunnen de in de toelichtingen op de IDR-nomenclatuur genoemde voorbeelden als leidraad dienen, doordat men niet uitdrukkelijk genoemde delen die met de genoemde vergelijkbaar zijn of erop lijken, eveneens als slachtafvallen zou kunnen beschouwen. Grotere stukken spiervlees voldoen niet aan deze voorwaarde.

— Voor verordening nr. 1669/77 was een algemene en uitputtende omschrijving van de begrippen „delen van pluimvee" en „slachtafvallen" niet noodzakelijk, daar deze verordening ervan uitgaat dat in de zin van het douanetarief grote stukken spiervlees niets anders zijn dan „vlees van pluimvee".

— Uit het voorgaande volgt dat verordening nr. 1669/77, voor wat de eraan ten grondslag liggende systematische gedachtengang en haar uitkomst betreft, gebleven is binnen de grenzen die verordening nr. 97/69 aan dergelijke toelichtingsverordeningen stelt, en dat zij bij gevolg geldig is.

Mitsdien geeft de Commissie in overweging de gestelde vragen te beantwoorden als volgt:

„1. Verordening (EEG) nr. 1669/77 verplicht het Finanzgericht niet, vóór haar inwerkingtreding geïmporteerde waren van de daarin omschreven soort van post 02.02 B I onder deze post in te delen.

2. Inhoudelijk is deze verordening een juiste uitlegging van de onderhavige tekst van het douanetarief. De verordening is geldig.

3. Volgens de juiste uitlegging van het gemeenschappelijk douanetarief behoren de in de prejudiciële vragen omschreven kalkoen-„chips" tot post 02.02 B I, „delen van pluimvee", van het gemeenschappelijk douanetarief.

4. Hiervoor is in casu niet van belang dat het gaat om een tarifering met het oog op de toepassing van heffingen en monetaire compenserende bedragen".

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 1 februari 1979 hebben Biegi en de Commissie van de Europese Gemeenschappen mondelinge opmerkingen gemaakt.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 8 maart 1979 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij beschikking van 27 april 1978, ingekomen ter griffie van het Hof op 26 juli 1978, heeft het Finanzgericht Münster krachtens artikel 177 EEG-Verdrag een aantal prejudiciële vragen gesteld over de geldigheid en het toepassingsgebied ratione temporis van verordening nr. 1669/77 van de Commissie van 25 juli 1977 betreffende de indeling van goederen onder post 02.02 B I

van het gemeenschappelijk douanetarief (PB L 186 van 1977, blz. 23), alsmede over de uitlegging van bepaalde posten van het gemeenschappelijk douanetarief. Deze vragen zijn gerezen in een geschil tussen een importeur en de Duitse douane over de indeling van uitgebeende delen van pluimvee in het gemeenschappelijk douanetarief. Terwijl de importeur de waren als „slachtafvallen" in de zin van post 02.02 C had aangegeven, beschouwde de douane ze als „delen van pluimvee (andere dan slachtafvallen), uitgebeend", in te delen onder post 02.02 B I.

2 Ingevolge verordening nr. 97/69 van de Raad van 16 januari 1969 betreffende de maatregelen die moeten worden getroffen voor de uniforme toepassing van de nomenclatuur van het gemeenschappelijk douanetarief (PB L 14 van 1969, blz. 1), heeft de Commissie ter afbakening van het respectieve toepassingsgebied van de posten 02.02 B I (delen van pluimvee, andere dan slachtafvallen, uitgebeend) en 02.02 C (slachtafvallen), verordening nr. 1669/77 vastgesteld. Artikel 1 hiervan omschrijft de onder post 02.02 B I vallende produkten als volgt:

„Bevroren, rauw vlees van pluimvee, met name van kalkoenen, dat door het afschrapen van het karkas, nadat de betere stukken vlees er zijn afgehaald, of op andere wijze bij voorbeeld bij het uitsnijden van grotere stukken vlees) wordt verkregen en dat uit stukjes vlees van onregelmatige vorm met een gewicht van ongeveer 5 tot 40 gram bestaat waaraan gedeeltelijk nog stukjes bindweefsel, zenuwvezels en vet zitten . . ."

3 Verzoekster in het hoofdgeding erkent weliswaar dat de indeling door de douane in overeenstemming is met artikel 1 van verordening nr. 1669/77, doch zij bestrijdt de rechtmatigheid van deze indeling: genoemd artikel zou wegens een feitelijke dwaling vicieus zijn en rechtsgrondslag missen, omdat de Commissie door deze bepaling vast te stellen het gemeenschappelijk douanetarief wezenlijk heeft veranderd en de haar bij verordening nr. 97/69 van de Raad verleende bevoegdheden heeft overschreden. De betwiste indeling zou voorts deswege onrechtmatig zijn, omdat verordening nr. 1669/77, die eerst na de betrokken importen in werking is getreden, niet daarop had mogen worden toegepast en aldus terugwerkende kracht had mogen verkrijgen.

4 Met het oog op de beslissing van dit geschil heeft het Finanzgericht Münster het Hof van Justitie de volgende vragen voorgelegd:

„1. Is verordening (EEG) nr. 1669/77 van de Commissie van 25 juli 1977 betreffende de indeling van goederen onder post 02.02 B I van het gemeenschappelijk douanetarief (PB L 186 van 1977, blz. 23), ongeldig omdat zij de posten 02.02 B I en 02.02 C niet verduidelijkt, doch wijzigt en daardoor de machtiging van verordening (EEG) nr. 97/69 van de Raad van 16 januari 1969 betreffende de maatregelen die moeten worden getroffen voor de uniforme toepassing van de nomenclatuur van het gemeenschappelijk douanetarief (PB L 14 van 1969, blz. 1), te buiten gaat?

2. Zo neen, heeft verordening (EEG) nr. 1669/77 dan terugwerkende kracht in die zin, dat de rechterlijke en overheidsinstanties der Lid-Staten haar ook moeten toepassen op importen die vóór haar inwerkingtreding hebben plaatsgehad?

3. Indien vraag 1 bevestigend of vraag 2 ontkennend wordt beantwoord:

Volgens welke criteria dienden dan de tariefposten 02.02 B I — delen van pluimvee (andere dan slachtafvallen), uitgebeend — en 02.02 C — slachtafvallen — vóór de inwerkingtreding van verordening (EEG) nr. 1669/77 tegenover elkaar te worden afgebakend? Waren vorm, grootte, gewicht, kwaliteit, produktiewijze, gebruiksdoel en/of handelswaarde van de waar beslissend?

In concreto:

vielen onregelmatig gevormde stukken kalkoenvlees, zonder been, met een gewicht van ongeveer 20 gram, soms ook tot 60 gram, die voor 10 tot 15 % uit vet, vel en bindweefsel en voor de rest uit spieren met enkele aders en klieren bestaan, en worden verkregen door het afschrapen van het karkas, nadat de betere stukken vlees er zijn afgehaald, die slechts geschikt zijn voor de vervaardiging van worst- en pasteiprodukten onder toevoeging van andere vleessoorten en waarvan de marktprijs in de eerste helft van het jaar 1977 DM 4,40 tot 4,80 per kg bedroeg, in het tijdvak van 2 maart tot 13 april 1977 onder post 02.02 B I of onder post 02.02 C van het gemeenschappelijk douanetarief?

4. Hoe dienen de vragen 1 tot en met 3 te worden beantwoord, wanneer het gaat om de tarifering met het oog op de toepassing van heffingen en monetaire compenserende bedragen?"

De eerste vraag

5 In artikel 3 van verordening nr. 97/69 van de Raad, op grond waarvan verordening nr. 1669/77 is vastgesteld, wordt de Commissie de bevoegdheid verleend de bepalingen vast te stellen die noodzakelijk zijn voor de toepassing van de nomenclatuur van het gemeenschappelijk douanetarief met het oog op de indeling van de goederen. In de tweede overweging van de verordening wordt verklaard dat deze bepalingen ten doel hebben de inhoud van de posten en postonderverdelingen van het gemeenschappelijk douanetarief nader aan te geven, zonder evenwel de tekst daarvan te wijzigen. De door de Commissie vastgestelde bepalingen hebben, blijkens de derde overweging en artikel 4, betrekking op de maatregelen die noodzakelijk zijn voor de indeling van sommige goederen in het tarief alsmede voor hun indeling onder een bepaalde post of postonderverdeling. Hiertoe is bij de verordening een Comité Nomenclatuur van het gemeenschappelijk douanetarief ingesteld, in verband waarmee in de derde overweging wordt opgemerkt dat de bepalingen inzake bedoelde maatregelen betrekking hebben op een bijzonder technisch gebied en dat voor de opstelling ervan een nauwe samenwerking tussen de Lid-Staten en de Commissie vereist is.

6 Uit deze regeling volgt dat de Raad de Commissie, handelend in samenwerking met de douanedeskundigen van de Lid-Staten, op dit gebied een ruime beoordelingsvrijheid heeft gelaten met betrekking tot de keuze tussen twee of meer posten die voor de indeling van een bepaalde waar in aanmerking komen.

7 Artikel 1 van verordening nr. 1669/77 brengt geen wijziging in de tekst van het gemeenschappelijk douanetarief, doch bevat een nadere omschrijving van de draagwijdte van een postonderverdeling met betrekking tot een bepaalde waar. Onderzocht moet worden of verordening nr. 1669/77, ook al is de tekst van post 02.02 B I daarin ongewijzigd overgenomen, toch niet een wezenlijke verandering van het douanetarief meebrengt.

8 Zoals uit de derde overweging van verordening nr. 1669/77 blijkt, regelt artikel 1 de tarifering van de daar genoemde produkten met het oog op de in

afdeling I, hoofdstuk 2, van het gemeenschappelijk douanetarief opgenomen posten „delen van pluimvee (andere dan slachtafvallen): uitgebeend" enerzijds, en „slachtafvallen" anderzijds. Het gemeenschappelijk douanetarief bevat geen wettelijke definitie van deze waren. Het staat vast dat wegens het ontbreken van een dergelijke definitie de tarifering van de betrokken waren vaak tot onzekerheid bij de nationale autoriteiten van de Lid-Staten leidde en dat de Commissie, om deze onzekerheid weg te nemen, zich gehouden achtte dit vraagstuk in het kader van de procedure van artikel 3 van verordening nr. 97/69 van de Raad aan het Comité Nomenclatuur voor te leggen. Artikel 1 van verordening nr. 1669/77 is na beëindiging van een dergelijke procedure en in overeenstemming met het advies van bedoeld Comité door de Commissie vastgesteld. De in een Lid-Staat gevolgde administratieve praktijken bij de tarifering of de handelsgebruiken kunnen een dergelijke verordening niet vervangen, daar de nomenclatuur van het gemeenschappelijk douanetarief in de gehele Gemeenschap op basis van objectieve en eenvormige criteria moet worden toegepast.

9 Juist in gevallen als het onderhavige, waarin het douanetarief geen uitputtende lijst bevat van de produkten die onder de verschillende posten vallen, doch slechts voorbeelden of algemene omschrijvingen geeft, is de Commissie bevoegd in overleg met de nationale deskundigen een verordening vast te stellen ter afbakening van de in de verschillende posten bedoelde typen produkten. Overigens heeft verzoekster in het hoofdgeding met geen der door haar aangevoerde argumenten weten aan te tonen dat de Commissie de haar in het kader van verordening nr. 97/69 van de Raad verleende bevoegdheid heeft overschreden.

10 Mitsdien moet de nationale rechter worden geantwoord, dat bij onderzoek van de eerste vraag niet is gebleken van feiten of omstandigheden die de geldigheid van verordening nr. 1669/77 van de Commissie van 25 juli 1977 kunnen aantasten.

De tweede vraag

11 Zoals hiervóór vastgesteld, is verordening nr. 1669/77 door de Commissie uitgevaardigd krachtens de haar bij verordening nr. 97/69 verleende bevoegdheid om de inhoud van de posten en postonderverdelingen van het gemeenschappelijk douanetarief nader aan te geven door middel van maatregelen die, onder de in artikel 4 van laatstgenoemde verordening gestelde voorwaarden, betrekking hebben op „de toelating van goederen tot een bepaalde post of postonderverdeling". Een verordening waarin de voorwaarden voor indeling onder een post of postonderverdeling worden vastgesteld, is constitutief van aard en kan geen terugwerkende kracht hebben. Mitsdien kan verordening nr. 1669/77 van de Commissie van 25 juli 1977 de nationale rechter die heeft te beslissen over de tarifering van goederen welke vóór de inwerkingtreding ervan zijn ingevoerd, niet binden.

De derde vraag

12 Gezien in het kader van post 02.02, vormt postonderverdeling 02.02 C een restpost ten opzichte van de gehele postonderverdeling 02.02 B. Zowel de Toelichtingen op de nomenclatuur van de internationale douaneraad (IDR-nomenclatuur) inzake hoofdstuk 2 van afdeling I als geheel, als de Toelichtingen op het douanetarief voor de Europese Gemeenschappen, die meer in het bijzonder betrekking hebben op de produkten van post 02.02 C, noemen onder „slachtafvallen" niet-uitgebeende delen van dieren of, bij de delen zonder been, die welke afkomstig zijn van bepaalde inwendige organen. Anderzijds spreekt post 02.02 B I van „delen van pluimvee (andere dan slachtafvallen), uitgebeend", zonder enige beperking met betrekking tot de daaronder vallende produkten.

13 Uit de Toelichtingen op het gemeenschappelijk douanetarief met betrekking tot deze post, volgens welke „deze onderverdeling ... vlees van pluimvee omvat, waaruit de beenderen zijn verwijderd, ongeacht van welk deel van het lichaam dit deel afkomstig is", blijkt dat genoemde tariefpost een ruim toepassingsgebied heeft en alle door uitbenen verkregen, in stukken verdeeld vlees van pluimvee omvat, ongeacht de wijze van verkrijging of de handels-

waarde. De Toelichtingen op de IDR-nomenclatuur, volgens welke „vet, dat nog aan het geslachte dier ... vastzit, wordt ingedeeld als vlees ...", staan eraan in de weg dat bij een bepaalde hoeveelheid vet in de uitgebeende delen indeling als „vlees zonder been" uitgesloten zou zijn.

14 Gezien de ruime strekking die op grond van de aangehaalde uitleggingsregels aan het begrip uitgebeend vlees van post 02.02 B I moet worden toegekend, zijn noch de aard van het produkt en de wijze waarop het is verkregen, noch het gebruiksdoel of de handelswaarde beslissende tariferingscriteria. Evenmin zijn de omvang en het gewicht van de stukken waaruit de waar bestaat, beslissend voor de indeling daar de Toelichtingen op de IDR-nomenclatuur met betrekking tot „vlees" niet uitsluiten dat dit in gehakte vorm kan worden aangeboden.

15 Daarentegen blijkt uit de toelichtingen en de aangehaalde uitleggingsregels dat het beslissende criterium voor indeling in post 02.02 B I moet worden gezocht in de objectieve eigenschappen van de waar. Op grond hiervan zijn als „delen van pluimvee (andere dan slachtafvallen), uitgebeend" te beschouwen de delen die hoofdzakelijk bestaan uit spiervlees of delen daarvan met slechts een zeer geringe hoeveelheid pezen, bindweefsel, vet en vel.

16 Verordening nr. 1669/77 van de Commissie vormt overigens slechts een bevestiging van dit uitleggingscriterium, aangezien zij bij de omschrijving van de aard van de betrokken waar spreekt van bevroren, rauw „vlees" van pluimvee, waaraan „stukjes bindweefsel, zenuwvezels en vel zitten".

17 Derhalve moet op de derde vraag worden geantwoord dat uitgebeende delen van pluimvee onder post 02.02 B I van het gemeenschappelijk douanetarief vallen en, ongeacht hun aard, wijze van verkrijging, gebruiksdoel en/of handelswaarde, geen slachtafvallen in de zin van post 02.02 C zijn, wanneer zij hoofdzakelijk uit spiervlees of delen daarvan bestaan en slechts een zeer ge-

ringe hoeveelheid pezen, vet en bindweefsel bevatten. Het staat uitsluitend aan de nationale rechter om deze toetsing te verrichten, in het licht van de door het Hof verschafte uitleggingscriteria en gelet op de omstandigheden van het concrete geval.

De vierde vraag

18 Behoudens een uitdrukkelijke bepaling in die zin, is het misplaatst, de posten van het gemeenschappelijk douanetarief met betrekking tot een en hetzelfde produkt verschillend uit te leggen naar gelang het gaat om tarifering met het oog op de heffing van douanerechten, de toepassing van het stelsel van de gemeenschappelijke marktordening of dat van de monetaire compenserende bedragen. Verordening nr. 2777/75 van de Raad van 19 oktober 1975 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector slachtpluimvee (PB L 282 van 1975, blz. 77), bepaalt trouwens in artikel 11, lid 1, dat „de algemene bepalingen voor de toepassing van het gemeenschappelijk douanetarief en de bijzondere regels voor de toepassing ervan van toepassing zijn voor de classificatie van de produkten die onder de onderhavige verordening vallen". Artikel 3 van deze verordening schrijft de toepassing voor van een heffing bij invoer van onder deze gemeenschappelijke ordening vallende produkten, daaronder begrepen de produkten behorende tot post 02.02.

19 Mitsdien moet worden geantwoord dat de criteria voor de tarifering van de produkten van post 02.02 van het gemeenschappelijk douanetarief ook met het oog op de toepassing van de heffing en de monetaire compenserende bedragen, die zijn welke voortvloeien uit de regels voor de uitlegging van het tarief en zijn nomenclatuur.

Kosten

20 De kosten door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening harer opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende op de bij beschikking van 27 april 1978 door het Finanzgericht Münster gestelde vragen, verklaart voor recht:

1. **Bij onderzoek van de eerste vraag is niet gebleken van feiten of omstandigheden die de geldigheid van verordening nr. 1669/77 van de Commissie van 25 juli 1977 kunnen aantasten.**

2. **Verordening nr. 1669/77 van de Commissie van 25 juli 1977 kan de nationale rechter die heeft te beslissen over de tarifering van waren die vóór de inwerkingtreding ervan zijn ingevoerd, niet binden.**

3. **Uitgebeende delen van pluimvee vallen onder post 02.02 B I van het gemeenschappelijk douanetarief en zijn, ongeacht hun aard, wijze van verkrijging, gebruiksdoel en/of handelswaarde geen slachtafvallen in de zin van post 02.02 C, wanneer zij hoofdzakelijk uit spiervlees of delen daarvan bestaan en slechts een zeer geringe hoeveelheid pezen, vet en bindweefsel bevatten.**

4. **De criteria voor de tarifering van de produkten van post 02.02 van het gemeenschappelijk douanetarief zijn, ook met het oog op de toepassing van de heffing en de monetaire compenserende bedragen, die welke voortvloeien uit de regels voor de uitlegging van het tarief en zijn nomenclatuur.**

Mertens de Wilmars Donner Bosco

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op achtentwintig maart negentienhonderdnegenenzeventig.

De griffier
A. Van Houtte

De president van de Eerste Kamer
J. Mertens de Wilmars